

*V jej svete
láska nemá miesto*

DOM
SO
ZLATÝMI
DVERAMI

ELODIE
HARPER

ELODIE HARPER

DOM SO
ZLATÝMI
DVERAMI

Preložila Martina Fedorová

Elodie Harper

The House with the Golden Door

Copyright © 2022 by Elodie Harper

All rights reserved

Translation © 2023 by Martina Fedorová

Design and Illustration © Holly Ovenden

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9151-5

*Milovanému synovi Jonathonovi,
ktorého z celého srdca ľúbim.*

AD 75

PARENTÁLIE

1

*„Človek ako jediný zo žijúcich tvorov dostal do vienka
žiaľ... a tiež ctižiadostivosť, chamtivosť
a bezhraničný smäd po živote.“*

Plínius Starší, História prírody

Maliar opatrne balansuje na drevenom lešení, pod ťahmi jeho štetca sa rodí bohyňa. Amara ho pozorne sleduje. Zvyšok fresky je už hotový, lovecká scéna zaplňa všetky steny obklopujúce malé átrium Amarinho nového domova. Zostáva dokončiť iba tvár božskej Diany. Zhlboka sa nadýchne už takmer jarného vzduchu. Pri nohách jej ako hviezdy žiaria biele kvety narcisov a sladko voňajú.

„Nikto nedokáže verne zobrazit' jej krásu,“ poznamená maliar, keď odstúpi od svojho diela, aby si ho obzrel, než sa opäť pustí do práce.

„Viem, že ty áno,“ odpovie Amara. Chápe, že jeho poznámka nepatrila bohyni lovu Diane. Tvár totiž bohyni prepožičia akedysi býval. Preto ju vie verne namaľovať ako jediný. Prinajmenšom v to dúfa. Zvyšok maľby zvládli remeselníci z majstrovej dielne za omnoho menej peňazí, no za to, že podobu jej nebohej priateľky navždy zveční sám majster, je ochotná zaplatiť desaťnásobne viac.

„Bola to výnimočne krásna žena,“ povie Priscus. „Mala veľmi osobité vyžarovanie. A ten jej hlas. Dodnes si pamätám, ako spievala.“

Dido zomrela sotva pred tromi mesiacmi a akákoľvek spomienka na ňu vženie Amare slzy do očí. Aj teraz prudko za-

klipká viečkami, aby ich zahnela a aby si Priscus nič nevšimol. Je zvláštne vidieť ho tu, vo svojom vlastnom dome. Keď sa naposledy stretli, ona aj Dido boli otrokyne. Priscus zasa jedným z pravidelných zákazníkov, ktorý ich pasákovi platil za to, aby mohol s Dido stráviť noc, kým jeho priateľ Salvius sa hneď vo vedľajšej izbe tešil z Amarinej spoločnosti. Teraz je slobodná rímska občianka a za službu platí ona jemu. Zdá sa, že obaja celkom nevedia, ako sa majú po tomto nečakanom zvrate osudu k sebe správať.

Priscus znovu odstupí od svojho diela a pozorne si ho prezera. „Povedal by som, že je hotový.“

Amara pristúpi bližšie. „Smiem sa pozrieť?“

„Samozrejme.“ Maliar zlezie z lešenia a konečne odhalí obraz, na ktorom pracoval.

Dido stojí vzpriamená, jednu ruku si pritíska na srdce, druhou ukazuje na záhradu. Amara ohromene hľadí na svoju drahú priateľku. Priscus vystihol dokonalú symetriu jej tváre, nežnú krivku úst, no predovšetkým hĺbku tmavých očí plných bezodného smútku, ktorý sa jej nikdy nepodarilo ukryť. Amara sa žiaľom zovrie srdce, musí sa odvrátiť. Priscus k nej natiahne ruku, no vzápätí ju bezradne spustí k telu, akoby sa bál, že ju svojím dotykom urazí. Až po hodnej chvíli sa Amara zmôže na slovo. „Nikdy ti nebudem vedieť dostatočne poďakovať.“

„Potešenie je na mojej strane,“ pozrie sa jej do očí. „Hreje ma pri srdci, že tento svet celkom neprišiel o jej krásu.“ Priscus zastane vedľa Amary, no starostlivo udržiava primeranú vzdialenosť, aby jej tak vyjadril svoj rešpekt. „Môžem sa ťa na niečo opýtať? Prečo si sa rozhodla, že ju dáš namaľovať práve takto?“

Ukáže na maľbu na stenách okolo nich. Amara sleduje jeho gesto a viac než predtým si uvedomí nápadný kontrast medzi krásou ženy, ktorú Priscus práve namaľoval, a ostatnými výjavmi. Je medzi nimi statný jeleň s mužskou tvárou, ktorého telo trhajú na kusy lovecké psy, z papule im vytrčajú ostré

DOM SO ZLATÝMI DVERAMI

zubiská, odkvapkáva z nich krv. Z diery v jeleňom boku vykúkajú biele rebrá, za nimi sa červeno ligoce jeho srdce. Je to Aktaión, ktorého na jeleňa premenila bohyňa Diana, aby ho roztrhali jej psy. Takúto cenu musel zaplatiť za to, že uvidel jej nahé telo. Jeleň umiera a Diana naňho ukazuje, Didonina zá-dumčivosť sa v tom geste mení na prejav krutej ľahostajnosti.

„Nepoznala som nikoho, kto by mal čistejšie a úprimnejšie srdce ako ona,“ povie Amara. „Kto iný by mohol mať jej podobu, ak nie panenská bohyňa?“

Obaja vedia, že sa náročky rozhodla nereagovať na jeho otázku. Priscus s porozumením skloní hlavu, je príliš ohľaduplný, aby nástojil na odpovedi. „Zaiste.“

Amara počká, kým si zbalí farby a štetce a kým jeho učni rozoberú lešenie, aby ho odviezli späť do dielne. Potom ich naraz vyprevadí cez átrium k bráne. Priscus nečaká, že ho hneď vyplatí. Vie, že sa môže spoľahnúť na Rufusa, Amarinho ochrancu a milenca, ktorý sa o to postará. Pri bráne zaváha. „Dúfam, že ťa to neurazí, ak...“ trochu zmätene sa odmlčí. „Salvius ma požiadal, aby som ti odovzdal jeho pozdrav a želanie všetkého najlepšieho spolu s nesmiernou vďačnosťou bohom, že sa na teba usmialo šťastie. Veľmi si ťa váži.“

Amare sa na tvári nepohne ani sval, nič, čo by prezradilo, akú búrku v jej pocitoch spôsobil odkaz na jej niekdajší život. Zároveň si uvedomuje, že ich rozhovoru načúva Juventus, vrátnik, ktorý napína uši, aby mu nič neušlo, hoci sa tvári, že jeho jediná starosť je nepohnute stáť pri vchode do domu. „To je od tvojho priateľa veľmi milé. Prosím, tiež mu odovzdaj moje pozdravy. A že mu želám veľa zdravia a všetko najlepšie.“ Na rozlúčku kývne hlavou, zdvorilo, no odmerane, a zvrtné sa na odchod, skôr než Priscus stihne zareagovať. Zmienka o Salviovi zaplavila jej myseľ neželanými spomienkami. Dotyk jeho rúk, jeho nahota, váha jeho tela na jej tele, a to najhoršie, bez ohľadu na Salvia, strach a puch vo vlhkej kutici v nevestinci, násilie, bolesť. Jej minulosť ju ako ničivý vír Charybdis vŕhuje

do temnej hĺbočiny, v ktorej sa nedokáže nadýchnuť.

Zamieri do svojej pracovne a má čo robiť, aby nebežala. Čím skôr chce za sebou zatvoriť dvere. Nohy sa jej trasú. Sadne si za stôl, dľanami sa oprie o jeho hladký drevený povrch, akoby nimi chcela zadržať paniku, ktorá jej čoraz viac zvierá hrdlo. Jej myseľ sa s ňou znova zahráva a usiluje sa ju presvedčiť, že to, čo okolo seba vidí, nie je pravda, že nesedí v bezpečí vlastnej pracovne, ale opäť v špinavej diere Felixovho Vlčieho brloha. V ušiach jej hučí prívál rozbúrenej krvi, kým horúčkovo prehľadáva zásuvku, aby odtiaľ vytiahla škatuľu, ktorej obsah jej vždy pomôže upokojiť sa. Aj teraz ju prekvapí, aká je ťažká. Opatrne ju položí na dosku stola a otvorí vrchnák. Vnútri je celkom slušná kôpka mincí z pôžičiek a zo štedrej Rufusovej podpory, ktorú sa jej podarilo našetriť, odkedy sa nastáhovala do tohto domu. Naberie si z nich do dlane, cíti ich upokojujúcu váhu, načúva ich zvonivému zvuku, keď ich po jednej púšťa ako ligotavé kvapky dažďa.

Svoju pracovňu si zariadila tak, aby sa ani náhodou nepodobala Felixovej, nábytok rozmiestila v tých najnepravdepodobnejších uhloch, len aby to vyzeralo inak. Steny dala vymalovať na bielo, po červenej ani stopy, zdobia ich nežné obrázky Kupidov, niektorí držia v rukách harfy, iní luk a šípy. Každý z nich, aj tá najmenšia drobnôstka na ich drobných ružových telíčkach, je starostlivo vyobrazený rukou skúseného umelca umnejšie a krajšie než čokoľvek, čo poznala z Vlčieho brloha. No býčie lebky vystupujú v jej spomienkach predsa len pôsobivejšie. Vie, že keby zatvorila oči, aj teraz by jasne videla každú detail. Kedykoľvek sa posadí za svoj písací stôl, nevdojak jej to pripomenie bývalého pána. Práve takto si ho totiž pamätá najviac, práve takto ho znova a znova vída vo svojich snoch. Ostré línie jeho svalnatého tela skloneného nad účtami, pohyb hlavy, keď k nej zdvíha zrak, sila jeho ramien, gestá jeho rúk.

Do prítomnosti ju prudko vsotí zaklopanie na dvere. „Kto

DOM SO ZLATÝMI DVERAMI

je tam?“

Vstúpi Martha. Amara sa na ňu usmeje, no slúžka hľadí sklopenými očami na dlážku. „Pomôžem vám pripraviť sa na návštevu Drusilly, pani?“ Hovorí s takým silným prízvukom, že Amara má občas čo robiť, aby jej rozumela.

Stojí pred ňou so zhrbenými plecami, akoby schúlená do seba. Amara si najprv myslela, že je to preto, lebo je plachá, napokon však pochopila, že Marthino telo tak vyjadruje odmeranosť niekoho, kto z celej duše nenávidí svoje otrocké postavenie. Sama kedysi cítila čosi veľmi podobné voči Felixovi. Amara musí vynaložiť nemalé úsilie, aby ovládla podráždenie, ktoré to v nej vyvolalo. *To dievča si očividne neuvedomuje, aké šťastie ju postretlo, keď môže žiť v tomto prekrásnom dome a nie zavretá v nevestinci.*

Martha je Hebrejka, odvliekli ju pri poslednom rímskom útoku na Masadu – aspoň tak jej to povedal Philos, správca domu, ktorého jej poslal Rufus. Bol to práve on, kto rozhodol, ktorých dvoch ďalších otrokov sem privedie, hoci Rufus, Marthin oficiálny pán, o nej Amare nepovedal vôbec nič. Podľa neho otroci nie sú ľudia. Preto ich Amare požičal rovnako, ako jej prepožičal celý dom a jeho zariadenie. Rozprávať sa o nich a o tom, čo prežívajú, by bolo preňho rovnako nepochopiteľné, ako keby ho požiadala, aby jej rozprával o stole či lampe. Amare zostáva iba dúfať, že s Marthou Rufus nespáva. Hoci je veľmi pekná a vysvetľovalo by to jej rezervovanosť.

„Ďakujem,“ Amara vstáva od stola. „Ďakujem, že si mi to pripomenula.“

Spolu zídu na prízemie do prvej z Amariných súkromných izieb s vchodom priamo z átria. Martha tu už stihla všetko pripraviť, miesto pred toaletným stolíkom čaká, kým si naň Amara sadne. Zakaždým, keď sa tu ocitne a pohľad jej padne na téglíky s kozmetikou a na fľaštičky s parfumami, nedá jej nespomenúť si na priateľku Victoriu a na lacné voňavky, ktoré tak starostlivo uchovávala na podobložnici vo svojej

kutici. Na to, aké dôležité pre ňu bolo, aby dobre vyzerala. Spomienky na Victoriu sú také živé! Dlhé čierne vlnité vlasy rozpustené na pleciach, zastretý smiech, uštipačné poznámky. Amaru vždy zarazí uvedomenie, že sem nepríde a nebude sa dožadovať svojho miesta za toaletným stolíkom. Martha berie do ruky hrebeň a pustí sa rozčesávať vlasy svojej panej. Amara natiahne ruku za fľaštičkou z jemného skla v tvare kvetu, odzátkuje ju a privonia k jej obsahu. Jazmín. Rufusova obľúbená vôňa a jediná, ktorú jej dovoľí nosiť. Martha podráždene odfrkne, keď Amara položí fľaštičku späť na miesto, a netrpezlivo potiahne prameň vlasov, ktorý práve rozčesáva. Neznáša, keď sa pani pri česaní hýbe a ona musí s úpravou jej kaderí začínať odznova.

Keď skončí s účesom, podá Amare strieborné zrkadlo. Vie, že jej pani si mejkap robí najradšej sama. Berie do ruky uhlík a upraví si linku okolo očí tam, kde sa rozmazala, no na tvár si nerozotrie nijaký púder ani masť. Kým žila vo Vlčom brlohu, nikdy si nič také nemohla dovoliť, a Rufus si zvykol, že sa nelíči. Raz sa kvôli nemu skúsila namaľovať, ale vôbec sa mu to nepáčilo. Slová, ktoré používa, keď o nej hovorí – *lúbezná, jemná, nevinná* –, znejú skôr ako inštrukcie než komplimenty. To, že pracovala v nevestinci, že sa jej podarilo prejsť cez rozum najväčšiemu zloduchovi v Pompejach, ktorý kedysi býval jej pasákom, a že by svojím hnevom vedela zboriť horu, nie je teraz dôležité. Jej milenca nič z toho nezaujíma, a preto to pred ním ani neukazuje.

„Ďakujem,“ zopakuje Amara. „Teraz sa môžeš pustiť do práce v kuchyni.“

„Ale... myslela som, že pôjdem s vami. Nechcete, aby som šla?“ Martha nervózne prestúpi z nohy na nohu. „Pán vavel, že by ste nemali chodiť von sama.“

Stačí, že sa musela celé ráno pozeráť do slúžkinej zamračenej tváre; vláčiť so sebou špiónku naozaj nepotrebuje. „Na ulici som ako doma,“ odmerane sa usmeje a je jej jasné, že

DOM SO ZLATÝMI DVERAMI

dievča správne pochopilo, čo tým chce povedať. „Nemyslím, že by ma tam ešte mohlo niečo prekvapiť.“

Martha skloní hlavu, do líc jej vystúpi červeň, bezpochyby v duchu preklína deň, keď ju Rimania odvliekli z vlasti a predali ju, aby posluhovala nejakej *kurve*. Amara sa zvrtnie na odchod a zamieri k veľkej drevenej bráne. Juventus zaváha, keď vidí, že sa chystá odísť bez sprievodu, pohľadom pátra, či nablízku neuvidí správcu Phila, aby odobril, že jej môže otvoriť. „Philos je dnes celý deň s pánom,“ netrpezlivo ho zahriakne Amara. „Hádam ma pustíš na hodinu hry na harfe, ktorú mi Rufus zaplatil, alebo nie?“

„Zaiste, *pani*,“ Juventus nakoniec predsa len odstúpi nabok a otvorí jej bránu.

Ulica, na ktorej teraz býva, je omnoho tichšia než tá, na ktorej žila predtým – brloh stál na rázcestí dvoch ciest, jeden hostinec bol hneď oproti, druhý čoby kameňom dohodil –, napriek tomu má zakaždým, keď sa jej noha dotkne dlažby chodníka, pocit, akoby z pokojného rybníka vplávala do dravej rieky. Pretisne sa pomedzi hlučný dav ľudí, ktorí si pred jej domom vyberajú z látok, vo vánku povievajú pruhy červeného, žltého a oranžového plátna. V prednej časti domu, ktorý jej Rufus prenajal, totiž sídli obchod s látkami a na tejto ulici je ich hneď niekoľko. Virgula, ktorá v ňom predáva, jej na pozdrav kývne hlavou, očividne ju nijako nevzrušuje, že sa delí o dom s konkubínou. Priestory, v ktorých sídli obchodík, aj izby, kde býva Amara, patria rovnakému majiteľovi – Rufusovmu priateľovi, s ktorým sa má Amara ešte len stretnúť.

Cesta je úzka, no chodník teraz patrí iba Amare. Kráča vzpriamene, s pohľadom upretým rovno pred seba, a nekompromisne núti ostatných, aby ustúpili. Dokonca aj muža s obrovským nákladom kožených výrobkov, ktorý nespokojne odfrkne, Amara mu však vôbec nevenuje pozornosť. Dni, keď sa musela nútiť, aby sa každému chlapovi, ktorý okolo nej

prešiel, pozerala do očí, dávno pominuli.

Zanedlho zastane pred Drusilliným domom. Najžiadanejšia z pompejských kurtizán nežije ďaleko – ulica, na ktorej býva, vedie súbežne s Amarinou. Práve preto vie, že neriskuje Rufusov hnev, keď sa k nej vydala bez sprievodu. Dom, pred ktorým stojí, nie je prenajatý; Drusilla je jeho právoplatnou majiteľkou. Vlastní aj sklársku dielňu, ktorá zaberá jeho prednú časť. Amara nakukne dovnútra. Na pulte ležia jednoduché poháre a flakóny, no police za ním sú plné dômyselných sklárskych výrobkov. Džbány v tvare rýb, misy ovešané sklenenými strapcami hrozna či nádoby s rúčkami v tvare nýmfov. Amarin pohľad aj teraz zabľúdi k poličke so sklenenými soškami bohov. Pri pohľade na ne si spomenie na nádhernú sklenenú Pallas Aténu z rodičovského domu. Ktovie, kto sa jej nakoniec zmocnil.

Srdce jej poskočí ako vždy, keď prekročí prah Drusillinho átria. Vrátnik ju úctivo pozdraví úklonom hlavy – v tomto dome je zakaždým vítaná.

„Konečne si tu!“ zavolá na ňu Drusilla. Nakláňa sa cez okraj balkóna na poschodí, na tvári má široký úsmev. Amara jej odpovie rovnakým úsmevom. Drusilla je – okrem Dido – najkrajšia žena, akú kedy poznala. Bledožltá ľanová tunika, ktorú má na sebe, pekne kontrastuje s jej tmavou pokožkou, čierne vlasy jej rámujú tvár ako vavrínový veniec. *Vyzerá ako Hesperia*, pomyslí si Amara, *bohyňa zapadajúceho slnka*.

Ponáhľa sa hore schodmi. V Drusillinej spoločnosti sa cíti veľmi príjemne a uvoľnene, najmä keď s nimi nie sú ich milenci. Vtedy si Amara môže byť istá, že čokoľvek jej priateľka povie, myslí to úprimne. Zvítajú sa objatím a hneď s obdivom pochvália, čo má tá druhá na sebe. Potom zamieria do Drusillinej spálne, kde stojí harfa.

„Kedy ti ju konečne kúpi?“ opýta sa Drusilla a sadne si vedľa Amary, len čo zaujme miesto za hudobným nástrojom.

„Dnes, ak mu to dovoľím,“ odpovie Amara a vzdychne.

DOM SO ZLATÝMI DVERAMI

„Ale ešte v tom nie som dosť dobrá; nechcem, aby ma počul hrať.“

„Keby si ju mala doma, mohla by si cvičiť každý deň. Zlepšovala by si sa omnoho rýchlejšie.“

Amara vie, že jej priateľka má pravdu. Nemyslela si, že naučiť sa na harfe bude pre ňu až taký tvrdý oriešok. No zakaždým, keď hrá Rufusovi na lýre, a môže to znieť akokoľvek lúbezne, jeho jediná starosť je, kedy mu už zahrá na harfe. Nie je v tom nijaká zlomyseľnosť; pýta sa s dychtivosťou dieťaťa, ktoré sa na niečo veľmi teší, no neústupnosť, s akou na tom nájstojí, ju oberá o pocit istoty. Prečo nemôže mať rovnakú radosť z toho, že hrá na lýre? „Vôbec netuším, prečo je to preňho také dôležité,“ zamračene brnkne do strún.

Drusilla ju jemne pohladí po chrbte a zhrnie jej z pleca prameň vlasov. „Podľa mňa je to dobré znamenie,“ upokojuje Amaru. „Chce, aby ti po ňom niečo zostalo. Aby z teba urobil dokonalú konkubínu, takú, ktorá spĺňa všetky jeho predstavy. Kým do teba investuje, je málo pravdepodobné, že sa začne obzerať po niekom inom.“

Amare sa úzkostne zovrie žalúdok. Priateľka jej pripomenula mrazivú prítomnosť tieňa, v ktorom ustavične žije, obavy z prípadnej straty záujmu mecenáša. „Podme zasa skúsiť Sapfo,“ navrhne rýchlo, aby zahнала ten nepríjemný pocit. „Myslím, že mi to minule celkom šlo.“

Hrajú dobrú hodinu, možno viac. Amara je veľmi usilovná žiačka, nikdy sa nestázuje, ani keď jej Drusilla nakáže, aby dokola opakovala jeden akord. Drusilla je zasa veľmi dôkladná učiteľka, ktorá svoju žiačku neučí iba to, ako správne hrať na nástroji, ale vedie ju aj k tomu, aby pri hre pôsobila čo najelegantnejšie a najpríťažlivejšie.

„Podľa mňa na dnes stačilo,“ Drusilla sa nežne dotkne Amarinho ramena. „Si celá v kľči. Myslím to vážne. Dovoľ Rufusovi, aby ti kúpil tvoj vlastný nástroj. Budeš napredovať rýchlejšie.“

Amara nasleduje Drusillu k pohovke. Slúžka Thalia im

na nízkom stolíku pripravila malé občerstvenie, trochu vína a niekoľko koláčikov. „Toľko námahy,“ Amara krúti hlavou a berie si koláčik, no v duchu sľúbi, že vynechá večeru. „Vieš si predstaviť Rufusa s Quintom, ako celé popoludnie pracujú na tom, aby pre nás pripravili niečo, čím by nás potešili?“

„Quinta určite nie,“ zamračí sa Drusilla.

„Zbožňuje ta.“

Drusilla pokrúti hlavou. „Chlap ako Quintus vždy zatúži po nejakom novom vzrušení. Skôr či neskôr. Obávam sa, že *skôr*.“ Pohráva sa s modrou sklenenou čašou, cez ktorú matne presvitá sýta červeň vína, teraz s fialkastým odtieňom. „Nemilujem ho, to vieš, ale každý nový chlap obráti všetko naruby. Na Quinta som si už zvykla.“

Amara si nie je celkom istá, či jej verí, keď vraví, že Quinta nemiluje. Dá sa vôbec venovať toľko pozornosti nejakému človeku a pritom k nemu nič necítiť? „Ustavične si musím pripomínať, aby som si niektoré z trikov, ktoré som sa naučila v brlohu, nechala na neskôr,“ Amara mnohovýznamne mykne obočím. „Aby som mala čím prekvapiť Rufusa.“

Drusilla odfrkne. „Ten ťah, ktorý si mi poradila! Quintus bol celkom ohromený, keď som to naňho vytiahla.“

Obe sa rozosmejú. Amara sa pohodlne usadí na vankúše, užíva si uvoľnenosť vzájomného priateľstva, slobodu povedať všetko, čo sa jej zachce. Roky, ktoré prežila v nevestinci, boli brutálne, všetko, čo ju Felix prinútil naučiť sa, ju stálo mnoho bolesti, ale teraz, keď je preč, má občas pocit, že to, čo sa tam naučila, za tú bolesť hádam aj stálo.

„Priscus dnes dokončil maľbu,“ povie nahlas.

„Čo myslíš, že na to povie Rufus? Keď si uvedomí, že je to Dido?“

„Philos povedal, že si to ani nevšimne,“ mykne plecami Amara. „Preňho bola iba otrokyňa, nič viac.“

„Ty s ním hovoríš o Rufusovi?“ prekvapene zhíkne Drusil-

DOM SO ZLATÝMI DVERAMI

la. „Podľa teba je to múdre?“

„Philos je kamarát, poznáme sa od čias, keď sme boli ešte obaja...“ Amara sa zháči, zrazu to slovo nedokáže dostať z hrdla von. „Keď sme boli obaja otroci.“

„Ty už však otrokyňa nie si, zatiaľ čo on stále áno. Tvoj milenec je Philov pán. Dávaj si pozor, čo pred ním povieš. Môže sa cítiť zaviazaný prezradiť mu to.“

„Dôverujem mu,“ pokrúti hlavou Amara. „Neverím, že by mi čosi také urobil.“ Z celej duše tomu chce veriť. Hanbí sa povedať Drusille pravdu. Cíti sa tak veľmi osamelo, že by neznesla, keby si aj od Phila mala držať odstup, keby musela pred sebou priznať, že je Rufusov otrok a nie jej priateľ. S kým by sa potom rozprávala? V celom dome niet nikoho iného. „Ako sa má Primus?“ rýchlo zmení tému.

„Ach!“ Drusilla splasne rukami, tvár sa jej rozžiari. „Je úžasný! A ako už vie písať! Veľmi bystrý chlapec. Poď, vezmem ťa za ním. Určite ti rád predvedie, čo sa naučil.“ Vyskočí z pohovky a podá Amare ruku. Amara ju prijme a dá sa odvieť dole schodmi.

Prejdú naprieč átriom a zamieria do záhrady. Primus po behuje medzi kvetinovými záhonmi, smeje sa a bacuľatými rukami sa usiluje lapiť včelu, to všetko pod bedlivým dohľadom opatrovateľky. Neuveriteľne sa podobá na svoju mamu. Tie isté jamky na lícach, rovnaké veľké tmavé oči. Drusilla roztvorí náručie a chlapec sa k nej ihneď rozbehne. Tuho ju objíme okolo kolien. Amara sa usmieva. O tom, že Primus jestvuje, sa dozvedela až mesiac po tom, ako jej Rufus daroval slobodu. Drusilla dovoľí, aby o ňom vedeli iba jej najbližší priatelia.

„Čo si sa dnes naučil?“ spýta sa ho Drusilla. „Povedz maminke.“

„Včely žijú v palácoch z vosku!“ prednesie vážne so zrakom upretým na matkinu tvár. Potom sa otočí k Amare a smelo sa jej pozrie do očí, akoby ju chcel pokúšať, či si trúfne

odporovať mu. „A menia kvety na med!“

Drusilla s obdivom hľadí na synčeka, ktorý sa s nimi delí o svoje múdrosti s dôležitou trojročného dieťaťa. Amaru poriadne šokovalo, keď sa dozvedela, že chlapcovým otcom je pompejský hodnostár v takom pokročilom veku, že Primus musí byť omnoho mladší než jeho legitímne vnúcatá. Prima však za svojho uznať odmietol.

Sedí s priateľkou v záhrade, spolu s ňou pozoruje hrajúce sa dieťa a takmer si dovoľí uveriť, že jej život je odteraz jeden veľký, bezpečný prístav. Hoci aj teraz cíti neviditeľnú Rufusovu ruku, ktorá ju pevne drží... a môže ju hocikedy nechať padnúť. Sú to predsa jeho peniaze, vďaka ktorým tu teraz môže byť; jeho peniazmi platí za Drusillin čas. Amara veľmi dobre vie, že bez takého prestížneho milenca by sa jej nepodarilo získať významné miesto v priateľkinom živote. Kedykoľvek spolu zídu do Venušíných kúpeľov, Drusilla tam príde obklopená viacerými menej dôležitými konkubínami. Amara je len jednou z mnohých, ktoré sa zdržiavajú v jej blízkosti.

Čas, ktorý trávi s Drusillou osamote, je veľmi vzácny, a Amara vie, že musí preukázať nielen svoju vďačnosť, ale aj striedmosť. Okrem toho sa musí pripraviť na Rufusovu návštevu. Večer má za ňou prísť. Nevidela ho dobré dva týždne, ktoré strávil s rodinou, keďže sa slávilí parentálie – sviatok, počas ktorého sa uctievali predkovia – a na stretnutie s Amarou mu nezvýšil čas. Čím jej zároveň bolestne pripomenul, že naďalej zostáva na samom okraji jeho života, bez rodiny a bez koreňov.

Vstane, vyhovorí sa na Rufusa a Drusilla ju bez zdržiavania odprevadí k bráne, aj keď zaváha, akoby sa ani na tú malú chvíľu nechcela odlúčiť od synčeka.

„Myslíš, že by sa Rufus potešil, keby si mu porodila chlapca?“ Drusilla vysloví otázku práve vo chvíli, keď Amara prekračuje prah domu von na ulicu.

„Nie som si istá,“ prekvapene zahabká. „Myslím, že skôr

DOM SO ZLATÝMI DVERAMI

nie.“ Ťažko sa jej hľadá vysvetlenie, ale čosi jej s neochvejnou istotou vraví, že by ju Rufus len veľmi nerád videl ako matku. Stále sa úzkostlivo vyhýba otehotneniu.

„Zakaždým je to lotéria.“ Drusilla zamyslene pokýva hlavou, zrejme myslí na bezcitného Popida a na to, ako sa zachoval k vlastnému dieťaťu. „A nezabudni mu spomenúť tú harfu. Nech dobre dôjdeš domov, drahá moja.“

Drusilla zmizne za bránou. Amara zastane na chodníku, pocit osamelosti jej pomaly začína zvierat hrdlo. Keď bola ešte otrokyňa, chodievali k Drusille s Dido. A spolu aj odchádzali. Držiac sa za ruky kráčali spolu späť do Vlčieho brloha. Žiaľ ju zaplaví s takou silou, až sa preľakne, že sa neudrží na nohách. *Som slobodná*, povie si v duchu Amara. *A to je jediné, na čom záleží*. Rozhodne vykročí dolu ulicou s nepreniknuteľným výrazom na tvári tak, aby nikto nevidel zármutok, ktorý ňou lomcuje vnútri.

2

*„Sú to otroci,“ vravia. Nie. Sú to ľudské bytosti.
„Sú to otroci.“ Ale žijú s nami pod jednou strechou.
Seneca, Listy Luciliovi*

Voda je sotva vlažná, keď jej ju Martha vyleje na plecia. Amara sa povyzliekala a umýva sa, bedlivo skúma, či sú jej nohy celkom hladké a nezostal na nich nejaký zabudnutý chĺpok. Kúpať sa doma nie je také príjemné, ako máčať sa vo vyhriatom bazéne vo Venušiných kúpeľoch, nemá však na výber, ak chce byť večer pre svojho milenca čistá a voňavá. Keď sa Amara starostlivo vyumýva, naleje si do dlaní jazmínovú voňavku a natrie si ňou celé telo. Od prenikavej vône sa jej takmer zakrúti hlava, no vie, že kým Rufus príde, väčšina z nej vyprchá a zanechá na tele iba príjemnú stopu pre Rufusovo potešenie.

„Nezabudla si kúpiť ten syr, ktorý má rád?“ spýta sa slúžky, kým si jazmínom potiera podpazušie a paže.

„Nezabudla,“ odpovie Martha s očami sklopenými k zemi.

„A čo dusené? Fazuľa sa nerozvarila?“

„Nie.“

„Minule sa na to sťažoval.“

Martha mlčí. O kuchyňu sa stará spolu s vrátnikom Juventom, no vo varení ani jeden z nich nevyniká. Zvyčajne Amara jedného z nich pošle, aby jej priniesli hotové jedlo z vývarovne na rohu, a potom si to ohreje. Natiahne ruku, aby si vzala pás priehľadného hodvábu, ktorý si oblieka zakaždým, keď ju má

Rufus navštíviť osamote. Martha jej pomôže zopnúť a upraviť jemný materiál, ktorý neponecháva mnoho priestoru na predstavivosť. Amara by dala čokoľvek za to, keby na Marthinom mieste mohli byť Victoria alebo Beronice. Vtedy by sa mohla opýtať, ako jej to pristane, a dočkala by sa úprimnej odpovede.

Keď je oblečená, Martha jej znovu upraví vlasy. Posledný ťah uhlíkom okolo očí, a Amara zamieri do jedálne, aby tam čakala na svojho patróna. Keď je sama, nikdy tam nejedáva – cítila by sa ešte osamelejšia. Martha zapálila lampy na vysokých bronzových svietnikoch. Mihotavé svetlo osvetľuje nástenné maľby, na ktorých sú všetky nešťastné milenky boha Jupitera vyobrazené takmer nahé. Ió meniac sa na kravu je namaľovaná vedľa dverí, Léda objímajúca labuť zasa nad pohovkou, na ktorej teraz sedí Amara. Nikdy sa v tejto miestnosti necítila príjemne. Maľby jej príliš pripomínajú nevestinec, hoci sú omnoho delikátnejšie a umnejšie stvárnené.

Dom je tichý. Okrem nej a dvoch otrokov, ktorí patria jej milencovi, tu nie je vôbec nikto. Juventus určite aj teraz sedí vo výklenku pri bráne, Martha asi v kuchyni ohrieva dusenú fazuľu. Teraz vo februári je ešte chladno a Amara si musela prehodiť cez plecيا teplý šál, aby sa netriasla od zimy. Srdce jej prudko bije od nervozity aj očakávania. Hrozne rada by si dala aspoň kúsok chleba, aby sa jej upokojil žalúdok a mala v ňom niečo, kým začne piť víno. Ktovie, kedy príde Rufus. Zahľadí sa cez otvorené dvere do átria, kde padá súmrak, ako by silou vôle chcela urýchliť milencov príchod, aby sa konečne mohla najesť.

Jej žalúdok smutne zareaguje a to jej pomôže rozhodnúť sa. Radšej tučná konkubína než taká, ktorá sa po prvom pohári vína povracia. Odlomí si kúsok chleba a s chuťou sa doň zahryzne. Okrem žemle, ktorú mala u Drusilly, dnes ešte nič nejedla. Keď bol u nej Rufus naposledy, skúšal, či sa mu jej pás zmestí do dlaní, no prsty sa mu už za jej chrptom nestretli. Vždy ju tak držal a skladal jej komplimenty, že je štíhla ako